

манастир Подмаине - храм Успења Пресвете Богородице
са благословом игумана јеромонаха Рафаила

ВАСКРСЕЊЕ

ШЕСТА НЕДЕЉА ПО ВАСКРСУ - СЛЕПОРОЂЕНОГ

. 9, 1 - 38, . 34

Дап. 16, 16 - 34, зач. 38

протојереј Александар Шаргунов

СВАКО ВРЕМЕ ИМА СВОЈЕ СВЕТИТЕЉЕ

За свако време постоје своји, томе времену одговарајући светитељи - поред свих светих, који се односе на сва времена. Не зато што их Црква произвољно бира, већ зато што нам се Промислом Божијим даје најпотребније. Увек се даје љубав, но њена пројављивања су различита. Црква је прослављала благоверне кнежеве, онда када је било нужније од свега укрепљивање православне државе. Црква као што знамо, прославља Царске мученике, да би се увидео значај државне власти и породице у данашњем свету.

Црква прославља сабор новомученика и исповедника Руских, да би ми увидели да наступају таква времена, када човек - ако хоће да остане човеком, дужан је да буде хришћанином.

Међутим, св. мученици наших дана су пре свега, мученици целомудрија и чистоте, исповедници противљења сатанском насиљу које се данас чини. Сатанизам прелази у напад. Апостол

Петар је некада говорио: "Спашавајте се од рода овога развратнога" (Д.А.2,40). Онда је пропадањем био захваћен незнабожачки свет, а сада се развратује хришћански свет, одступивши од Бога. Сада је време духовно много опасније, неголи за недавних комунистичких година; ваистину, на наше очи догађа се прелаз државног атеизма ка државном сатанизму.

Пред нашим очима испуњава се пророчанство преподобног Антонија Великог о временима, када се говори: "Ти безумствујеш, зато што нећеш да учествујеш у општем безумљу, али ћемо те ми приморати да будеш као и сви". Ми сви знамо о подвигу убијеног јеромонаха Нестора, убијеног јеромонаха Василија и др. Оптинских убијених инока, убијеног јеромонаха Григорија на Алтају, убијеног јереја Игорa у Кабардино-Балкарији, убијеног војника-мученика Евгенија Родионова, убијене Људмиле Крјукове. Да би било разумљивије о

email: manastirmaine@gmail.com

интернет презентација: podmaine.weebly.com

чему сада говоримо, навешћу и противном чека те смрт". Ето друге примере, не помињући имена, зато што они ни издалека нису усамљени.

Једног свештеника на Уралу, бандити "новоруси" су хтели да приморају да опева њиховог друга, таквог истог преступника као што су и они, убијеног у крими-

пред каквим се избором може да нас наћи хришћанин. Овај свештеник, уздајући се у Божију помоћ, одлучно је одбио да обави свештени обред над преступником, а бандити су на крају крајева одступили од њега. На велику жалост, многи чак и

Појава такозваних стараца један је од највећих проблема нашег доба. За многе људе то се може трагично завршити, што се већ и догађа. Неиксусног духовника свети оци пореде с недовршеном кућом у коју су људи хтели да се сакрију од невремена, али се кућа срушила тако да су сви у њој погинули.

Неискуство и претенциозност доводе до тога да недоучени људи, који немају појма о духовном животу, олако пристају да воде људе путем који сами нису прошли, а резултат тога је то што, по речима Јеванђеља, слепац води слепе у провалију. Ту се руковођење често претвара у духовни деспотизам, а однос духовног оца и његовог чеда у однос господара и роба. Нажалост, принцип ауторитарности и деспотизма приказује се као православна послушност тако да човек који је тек недавно рукоположен или замонашен захтева да се према њему понашају као да је Антоније Велики или један од духоносних отаца.

Неискуство у духовном животу није увек повезано с наивношћу. Чести мотиви самозваног старчества су користољубље и властољубље. Методе источних гуруа, по којима се прво ампутирају човекова воља и савест, у Цркви се појављују под видом православног старчества. Свети Игнатије Брјанчанинов у својим делима не само да указује на такве појаве, него их на неки начин и предсказује.

( )

налном обрачуну. Ви знате, да не схватају о чему је реч и не црквени канони, који су Духом размишљајући чине оно што тра-

Светим састављени преко Св. же од њих. Тако настаје одступништво од вере, издајство Христа. Олтарник московског храма, који је дошао да посети своју ћерку у манастиру, у глувој сеоској провинцији случајно је пиштоље, рекли: "Опеваш ли га био сведок напада четворице добићеш својих хиљаду долара, у разбеснелих пијаних хулигана на

манастир, усред ноћи. Они су пе- управо је тамо сада Голгота Црк-
вали непристојне песме, не усте- ве. Свет ствара ад, али нико и
жући се ни од најгнуснијих ништа не може спречити, да
псовки. А овај човек се није бојао усред тога ада буде присуство "во
да сам изађе пред њих. Покушао ад Крестом Сошедшего и са со-

Смрт није ништа друго до подстрек животу. Смрт чини живот интензивнијим. Смрт није господар но слуга, слуга Бога и живота. Наша планета није царство смрти, но поље, на коме је смрт најомрзнутији аргатин. Толико ми верујемо у живот, да чак и смрт представљамо као живу. Сликари сликају смрт као једно скелетно биће, које иде с косом и коси по ливади живота. Или је представљају као мрачног ритера, који на коњу газу по људском мравињаку. Или као свирача с виолином, који мађијском свирком привлачи људе себи и одузима им живот. У сваком случају, дакле, наша машта представља смрт као живо биће. Како је то нелогично веровати да смрт живи, а ми умиремо! Како је нелогично сматрати смрт, која је противник живота, бесмртном, а нас, који смо носиоци живота, смртним!

је да их заустави и био жестоко
испребијан.

Зар да се овде не сетимо и са-
мих апостола, који су се радовали
што ради Господа примају ране.

А ево још једног случаја, најз-
начајнијег од свега што бих овде
хтео да кажем. Причали су ми о
девојци хришћанки, која је радије
хтела да буде убијена, неголи да
попусти ономе који ју је примора-
вао да чини срамне ствари. Ово је
подвиг мучеништва, подвиг све-
тости, који ми данас морамо
поставити изнад свих, напореда
са подвигом војника-мученика
Евгенија, који није скинуо крст,
иако су га чеченски бандити то-
ком три месеца приморавали на
то, жестоки мучењем.

Ми видимо, да се у свету у коме
живимо, све чешће као у фа-
шистичким конц-лагерима, све
чини да се оповргне вера - вера у
Бога и вера у човека. Тамо где се
данас чини насиље над човеком -

бом все Воскресившего".

Господ нам открива заповест
Божју, тајну Своје Голготе. И до-
казом овога јавља се Божанска
литургија коју служимо. Пре него
што примимо св. тајне, Тело
Христово ми треба да будемо
спремни, говори нам св. Црква,
принети на жртву своје тело и
придати простој заповести вечни
Божански и људски смисао. Не
одступати ни пред каквом силом,
већ се ако је то нужно свесно при-
нети на жртву Господу.

У Јеванђељу, које је посвећено
свим светим, ми слушамо о бла-
женствима. Између њих требало
би истакнути заповест "Блажени
чисти срцем", зато што су у њој
сједињене све остале заповести.
Истинско хришћанство - то је жи-
вот на оној дубини, где је чистота
срца. И наша молитва "горе
имајмо срца" - данас треба да бу-
де испуњења управо овом

ревношћу за чистоту наших душа и тела, кроз противљење Вавилону, који нас данас окружује у свету и оној прљавштини, оној нечистоти која је у њему.

У нашем свету, ми треба пре свега да чувамо очи од нечистоте, од гледања свакојаких тв-програма и од онога што нам просто предлаже улица. И памтити да подвиг девствености, целомудрија о којем преп. Серафим Саровски говорио као о највишем подвигу, у наше дане задобија особену лепоту. И уистину девственици људи који чувају целомудрије - живе у оној немоћи, у којој је одрицање од својих сила, и давање себе свецело Господу и Цркви ради служења њој, тако да се њихов живот устројава благодаћу Божијом у заједници са свим светим.

Ми кажемо да је Русија, можда најдивнија земља на свету после Св. Земље, зато што је она напојена крвљу толиких мученика. А данас она постаје најосрамоћенијом земљом, зато што је у њој нечувено торжество греха. Како слави наша Црква св. мученике и како ми доживљавамо наше општење са њима?

Један свештеник је у годинама недавних гоњења писао из конц-логора: "Многи од нас боје се мучеништва. Нека знају, да Бог никада не даје искушења изнад снага. Увек је већа благодат и сила Духа Светога, ма каква била искушења".

Ми видимо шта се данас догађа у свету. Је ли потребно још једно покољење мученика да би се родило ново покољење, које би тек схватило шта значи живети у чистоти и по правди, и да би

могла да се препороди Русија?

Нико не може бити сигурним да Бог неће баш њега призвати на ово блаженство. У јеванђелским блаженствима, мучеништво је највиши ступањ усхођења ка Богу. Но, нека свако живи као да га Господ припрема за то. Живот сваког твојег дана нека буде принос Господу, давање себе Њему. Усред јаросне савремене сатанске идеологије Содома, где више него икада присуствује човекоубица, Црква нас пита јесмо ли спремни да са потпуном увереношћу и свешћу поновимо речи наших благословених мученика, свих светих: "Ми ћемо радије умрети за Христа, него се одрећи од Њега". И не мора се обавезно проливати крв, као што је то учинила горепоменута девојка (убијена због чувања својег целомудрија), али је потребно читавим својим животом сведочити верност заповестима Христовим и показати да смо ми уистину сведоци Његове победе.

Из књиге Последње оружје,
прот. Александра Шаргунова
(рођ. 1951. год.)